

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa J. D.

przeciwko J. sp. z o.o.

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Z. W.

o uchylenie uchwał wspólników,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 lipca 2012 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 4 października 2011 r.,

- 1) oddala zażalenie;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z 4 października 2011 r., Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powoda wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Gospodarczego w K. z 6 kwietnia 2011 r. (pkt 1 postanowienia) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt 2 i 3 postanowienia).

Sąd Apelacyjny ustalił, że wyrok Sądu pierwszej instancji z uzasadnieniem został doręczony powodowi 17 maja 2011 r. Powód wniósł apelację wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jej wniesienia 7 czerwca 2011 r., podnosząc, że z uwagi na nagłe pogorszenie stanu zdrowia jego pełnomocnik zmuszony był skorzystać z pomocy lekarskiej w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Szpitala Powiatowego w L., gdzie pozostał na obserwacji w godzinach od 10.31 do 14.30. Zły stan psychofizyczny pełnomocnika uniemożliwił mu normalne funkcjonowanie i wykonywanie pracy zawodowej w tym dniu. Doznane przez niego dolegliwości zdrowotne wymagały pozostawania pod szczególną kontrolą, bowiem od kilku lat cierpi na powtarzające się dolegliwości nerek oraz wątroby, co wiąże się z koniecznością przestrzegania diety. Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2011 r., Sąd Okręgowy – Sąd Gospodarczy przywrócił powodowi termin do wniesienia apelacji. Sąd Apelacyjny, badając w ramach art. 380 k.p.c. zachowanie terminu do wniesienia apelacji, uznał, że powołane przez pełnomocnika powoda okoliczności nie uzasadniały przywrócenia powodowi terminu do wniesienia apelacji. Ponadto sam wniosek o przywrócenie terminu wraz z apelacją pełnomocnik powoda złożył w urzędzie pocztowym w dniu 7 czerwca 2011 r., natomiast opłata od apelacji wpłynęła na rachunek Sądu Okręgowego w K. w dniu 8 czerwca 2011 r., zatem z jednodniowym opóźnieniem. Z tych względów apelacja jako spóźniona została odrzucona na podstawie art. 373 k.p.c.

Od postanowienia Sądu Apelacyjnego zażalenie wniósł powód, zarzucając naruszenie:

- art. 380 w zw. z art. 168 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, iż wskazane we wniosku o przywrócenie terminu do złożenia apelacji okoliczności nie usprawiedliwiały przywrócenia terminu do wniesienia apelacji wobec czego apelację należało odrzucić;

- art. 169 § 3 k.p.c. poprzez uznanie, iż strona wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu nie dokonała czynności procesowej, co skutkowało odrzuceniem apelacji powoda.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c., przywrócenie terminu do dokonania spóźnionej czynności procesowej może nastąpić wówczas, jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy. Brak winy w dokonaniu czynności procesowej w terminie będzie zachodził wówczas, gdy jej dokonaniu w terminie przeszkodziła okoliczność, której, w danych okolicznościach, nie można było przewidywać przy zachowaniu zwykłej staranności wymaganej od strony należycie dbającej o swoje sprawy bądź jej pełnomocnika przy dokonywaniu tego rodzaju czynności (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 1972 r., III CRN 448/71, OSP 1972, nr 7, poz. 14, z dnia 10 stycznia 2007 r., I CZ 108/06, Lex nr 258547). Obiektywna niezgodność zachowania z obowiązkiem starannego działania połączona z negatywną oceną takiego postępowania, oznacza zawinienie w uchybieniu terminu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2011 r., IV CZ 64/11, nie publ.). Wina może przybrać postać chociażby niedbalstwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 1974 r., II CZ 149/74, OSPiKA 1975, nr 12, poz. 30).

Uwzględniając wskazany wyżej miernik staranności dokonywania czynności procesowych, należy podzielić ocenę Sądu Apelacyjnego, że pełnomocnik powoda nie dochował staranności wymaganej od profesjonalnych pełnomocników przy sporządzaniu i wnoszeniu apelacji. Nie może bowiem usprawiedliwiać zaniechania wniesienia apelacji w terminie przez zawodowego pełnomocnika strony okoliczność, że w ostatnim dniu terminu do dokonania tej czynności procesowej pełnomocnik powoda musiał korzystać przez kilka godzin z pomocy medycznej. Profesjonalny pełnomocnik, planując wniesienie apelacji, czy dokonanie innej czynności procesowej, musi bowiem uwzględnić, kierując się zwykłym doświadczeniem życiowym, że w okresie biegu terminu mogą nastąpić czasowe przeszkody - związane chociażby z wykonywaniem zastępstwa procesowego na

rzecz innych stron albo wynikające ze zwykłych zdarzeń życiowych, w tym także z krótkich niedyspozycji zdrowotnych – utrudniające mu sporządzenie i wniesienie apelacji w ostatnim dniu terminu. Konieczność uwzględnienia tych przeszkód obciążała pełnomocnika powoda tym bardziej w sytuacji, gdy cierpiał on na określone i powtarzające się, krótkotrwałe niedyspozycje zdrowotne, nie mógł więc wykluczyć pojawienia się tego rodzaju przeszkody w okresie biegu terminu do wniesienia apelacji. Ponadto, jak wynika z ustaleń faktycznych Sądu Apelacyjnego, przeszkoda w postaci niedyspozycji żołądkowo-jelitowych pełnomocnika powoda, która spowodowała kilkugodzinny pobyt pełnomocnika powoda w szpitalu, ustała na kilka godzin przed upływem terminu do wniesienia apelacji. Nie było więc obiektywnych przeszkód, aby w tym czasie pełnomocnik mógł dokończyć sporządzenia apelacji i wnieść ją do sądu. Prowadzi to wniosku, że niezachowanie terminu do wniesienia apelacji nastąpiło z przyczyn zawinionych przez pełnomocnika powoda. Zarzut naruszenia art. 380 w zw. z art. 168 § 1 k.p.c. był więc bezzasadny. Dodać przy tym należy, iż kontrola przez Sąd odwoławczy zasadności postanowienia Sądu pierwszej instancji o przywróceniu terminu do wniesienia apelacji nastąpiła na podstawie art. 373 k.p.c., a nie na podstawie wskazanego w zażaleniu art. 380 k.p.c.

Z tego względu, że podane we wniosku o przywrócenie terminu okoliczności nie usprawiedliwiały przywrócenia powodowi terminu do wniesienia apelacji bez znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności zażalenia pozostaje zarzut naruszenia art. 169 § 3 k.p.c. na skutek błędnego przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że opłata od apelacji została uiszczona po terminie. Powód uiszczył opłatę przelewem bankowym (dowód: kopia przelewu z rachunku bankowego – k. 364). W takim przypadku za dzień uiszczenia opłaty sadowej uznaje się dzień przyjęcia polecenia przelewu przez bank, w którym zlecający ma swój rachunek, jeżeli przelew w dniu jego przyjęcia lub w terminie do uiszczenia opłaty miał pokrycie na rachunku zlecaniodawcy. Okoliczność, kiedy bank wykonał polecenie przelewu nie ma w tym wypadku znaczenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1983 r., III PZP 47/83, OSNCP 1984, nr 7, poz. 110, postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 1969 r., I PZ 76/68, OSNCP 1969, nr 9, poz. 167 i z dnia 22 kwietnia 2004 r., II CZ 38/04, OSNC 2005, nr 5, poz. 84, z dnia 26 września

2008 r., V CZ 54/08, OSNC-ZD 2009, nr 4, poz. 91, z dnia 2 lutego 2011 r., II CZ 199/10, Lex nr 738551). Uwzględniając powyższe, opłata od apelacji została uiszczona przez powoda 7 czerwca 2011 r., a więc w tym samym dniu, w którym została wniesiona spóźniona apelacja wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jej wniesienia. Uiszczenie przez powoda opłaty od apelacji w terminie przewidzianym do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do dokonania spóźnionej czynności procesowej, nie było jednak okolicznością, która – wobec braku podstaw do uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu – podważała zasadność odrzucenia przez Sąd Apelacyjny spóźnionej apelacji.

Z tych względów zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie 98 § 1 i 3, art. 99, art. 391 § 1, art. 398²¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. przy uwzględnieniu przepisów § 10 ust. 1 pkt 21 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).